

HET ZWARTE IJSBEERTJE
EN ANDERE SPROOKJES

Het zwarte ijsbeertje

en andere sprookjes

Bernard Ferwerda

© 2020 B. Ferwerda/ Uitgeverij U2pi

Titel: Het Zwarte Ijsbeertje en andere sprookjes

Auteur: Bernard Ferwerda

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag

Website uitgever: www.jouwboek.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 90 8759 961 4

NUR: 277

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

INHOUD

De hulpvaardige mol	7
De mierenhoop	13
De sneeuwheks zoekt een zwarte kat	22
De toverinkt van de octopus	33
De trots der natie	43
Het doodshoofdaapje uit de mangrovebossen	49
Het keffende konijntje	55
Het verdwenen prinsesje	66
Het zwarte ijsbeertje	78
Koning beer	89
Nijl, het nijlpaard	98
Wolkjewolk en de zeemeeuw	111

DE HULPVAARDIGE MOL

Eens woonden in een klein huisje aan de rand van het bos een vader en een moeder met hun vijf kinderen. Het gezin had het niet breed. Elk dubbeltje moest dan ook omgedraaid worden om de eindjes aan elkaar te knopen.

Nieuwe kleren werden alleen gekocht, wanneer ze tot op de draad versleten waren, de schoenen na schooltijd verwisseld voor klompen. Leuke uitjes waren er ook niet bij. Bij hun gemopper daarover, merkte hun vader op dat geld nu eenmaal niet op zijn rug of op het grasveld groeide.

‘Wel een molshoop!’, riep één van hen.

Snel haalde vader de schop uit de schuur om de boosdoener eruit te scheppen. Net als alle andere keren, was het dier hem te vlug af. Al mopperend keerde hij terug.

‘Het is of hij mij ruikt, maar ooit krijg ik die zwarte bandiet te pakken.’

‘Laat die mol met rust’, vond moeder. ‘Het is zijn natuur.’
‘Ons grasveld vernielen?’ riep vader uit. ‘Geen denken aan!’
Molshopen of niet, de kinderen moesten naar school, waar ze voor armoedzaaiers werden uitscholden. ‘Hebben jullie geen andere kleren in de kast hangen?’

De uitgescholdenen lieten zich niet op hun kop zitten en riepen terug, dat armoede geen schande is en zuinigheid een deugd.

‘Dat zien we aan jullie verstelde kleren’, gingen de pestkoppen met het vijftal op de vuist. Daar kwam de meester aanhollen om de vechtersbazen uit elkaar te halen en mee naar binnen te nemen. Ondanks hun verweer dat zij gepest werden, moesten zij voor straf het schoolplein aanvegen, terwijl de anderen er met een waarschuwing vanaf kwamen.

Zo ontstond hun tegenzin in school. Op een goeie dag wilden ze er niet meer heen.

Moeder waarschuwde, dat ze zonder onderwijs dom zouden blijven.

‘Liever dom, dan gepest worden!’, riepen ze met tranen in hun ogen uit.

Moeder beloofde hen met de meester te gaan praten, maar die gaf haar te kennen, dat de schuld bij haar spruiten lag. De vertrekkende riep, dat haar kinderen de liefste van de wereld waren. Met ‘dat beweren alle moeders’, sloot de meester de deur achter haar.

Thuis ging ze om even haar zorgen te vergeten op het grasveld in het zonnetje zitten. Haar oog viel op een boven het gras uitgroeiend aardeheuveltje.

Een molshoop, dacht ze, opgelucht, dat haar man naar zijn werk was. Bij mols verschijning groette ze deze met ‘dag molletje, kom je van het zonnetje genieten?’

Het zwarte diertje kroop wat om haar heen, terwijl ze haar hart luchtte over de school, die niets van haar kinderen begreep.

‘Zulke problemen kennen jullie in mollenland niet.’

De mol piepte wat, maar verstaan deed ze hem niet. Opeens verdween hij in zijn heuveltje, waarna zij dat met de grond gelijk maakte om te voorkomen, dat haar man later met de schep in de weer zou gaan.

De volgende dag kwamen de kinderen vroeg uit school thuis met het verhaal een paar dagen vrij te hebben voor het herstel van het schoolplein, waaruit alle tegels waren opgelicht en gebroken.

‘De pestkoppen gaven ons de schuld’, klonken ze verontwaardigd, ‘terwijl wij nergens vanaf weten.’

‘Ze hebben de klok horen luiden, maar weten niet waar de klepel hangt!’, troostte moeder, maar al gauw werd duidelijk dat die valse beschuldiging wel werd geloofd, want de politie verscheen aan de deur om het vijftal voor verhoor mee naar het bureau te nemen.

‘Mijn oogappeltjes doen zulke dingen niet!’, verdedigde moeder hen, ‘die komen ’s avonds nooit buiten.’

Ze kon op haar hoofd gaan staan, maar haar kroos werd toch meegenomen om aan de tand gevoeld te worden.

Niet wetend wat te doen vluchtte ze naar haar plekje in de tuin, waar opnieuw een molshoop verscheen, waaruit mol tevoorschijn klauterde.

‘O, molletje, mijn lieve kinderen zijn naar het politiebureau meegenomen, terwijl ze nog nooit iets hebben vernield.’

Het zwarte dier kroop piepend om haar heen om sneller dan gewoonlijk in zijn molshoop te verdwijnen, welke moeder met de schop gelijk maakte voor haar man de deur binnenstapte.

Na het aanhoren van haar verhaal haastte deze, verontwaardigd, naar het bureau om zijn kroost terug te halen. Bij zijn komst dirigeerde de agent hem naar de verhoorkamer.

‘Ik kom mijn kinderen ophalen, waar geen centje kwaad bijzit. Dus geef ze aan mij meel!’, hijgde vader.

De agent begon te stotteren dat wel te willen, maar niet te kunnen, daar ze door een tunnel waren gevluht.

‘Nu verdenken jullie hen ervan deze met hun handjes te hebben gegraven?’

‘Dat niet, hoewel het een groot raadsel blijft.’

‘Waar komt die uit?’, wilde vader weten.

‘Niemand van ons durft er doorheen te kruipen’, bekende de agent. ‘Misschien dat u, als vader, het aandurft’, waarna hij hem naar het gat in de vloer van de cel bracht.

‘Wanneer mijn kinderen daar doorheen zijn gekropen, durf ik het ook’, waarop vader in het gat verdween onder